

Només des del cor, Natàlia

SEBASTIÀ GODAY > TEXT

Dirigir la Casa de Cultura de Girona (CCG) ha estat la darrera de les activitats públiques de la Natàlia Molero i Lloret. No va poder complir els quatre anys que tenia en principi encomanats, però durant els dos anys i mig que ens va encapçalar es va haver d'enfrontar amb una decisiva i potent transformació de l'entramat burocràtic i administratiu entre la Diputació de Girona i la CCG, perpètuament amanit amb els vinagres de les retallades. Això per un costat però, també, sobre el regle del diputat Soy, la Natàlia iniciava un «lifting» interior de la CCG que va capgirar-ne la imatge llòbrega d'hospici antic i massa a l'expectativa d'uns

hipotètics temps millors, que ens immobilitzava qualsevol reforma, fos de gran o minúscul calat. Amb la Natàlia es van emprendre renovacions del teixit intern, i d'altres es van mantenir i/o potenciar. Ara, totes aquestes canvis intestins ja es mouen per si mateixos però el perfum —o, si voleu, l'aura de la Natàlia— ens perseguirà, em perseguirà, subtilment i amb el silenci de l'enyor.

No és aquest el lloc per fer balanç viu d'aquests anys, de la feina feta, del dia a

Amb la Natàlia es van emprendre renovacions del teixit intern, i d'altres es van mantenir i/o potenciar

dia, encapçalats per la Natàlia. Tot això es pot consultar amb precisió a les memòries anuals de la CCG, però potser sí puc accentuar les disciplines a les quals abocava més passió i constància. I en primer lloc, el món de la literatura. De fet, un dels seus mons propis. No oblidem que havia publicat llibres de relats curts i que la seva formació universitària provenia de la filologia. I així, des de la direcció de la CCG, va voler ajudar a fixar la importància d'escriptors catalans cabdals, com el monumental Joan Sales o l'injustament secret però gegant Joaquim Amat-Piniella, autors que l'havien influït i que segurament havien arrelat en la seva consciència d'escriptora i de ciutadana. També la commovia la *Shoah*, i programava qualsevol activitat que hi estigués relacionada. Igualment, i com a reflex del seu pas per la direcció de la Filmoteca de Catalunya, la Natàlia va proposar intenses sessions i cicles de cinema i, així, apropar a l'usuari de la CCG un cinema de difícil visionat amb l'ànim d'encendre discussió i intercanvi d'idees com a eixos bàsics de la cultura. Probablement és en aquests aspectes de

DANIEL MORDZINSKI

l'art i de l'expressió on es podia entreveure la Natàlia amb més finesa i virior. Però no puc oblidar la passió amb què va encarar la brillant exposició de fotografies sobre el món dels gitanos, de Jacques Leonard, o l'antològica d'Àlvar Sunyol, o la viva passió abocada a la Biennal de 2013. Tot i la seva llarga absència, la direcció accidental de la CCG ha respectat escrupolosament el disseny de totes les activitats que havia deixat embastades.

Una de les determinacions més ràpides després de prendre possessió del càrrec de directora de la CCG va ser la transformació del despatx de direcció, abans asèptic, en un intens mostrari de la col·lecció d'obres d'art i fotografies antigues de la Casa, segurament amb la voluntat doble de fer-se un racó personalitzat, atractiu, amable i ple de vida, i també amb la intenció de fer evident a les visites que allò era el despatx d'una directora d'una Casa de Cultura en plena eferescència. I és en aquest despatx on setmana rere setmana ens reuníem l'equip de direcció i on la Natàlia desgranava o destil·lava les dèries que l'envoltaven constantment, com el

>> A l'esquerra, dinar final de curs amb els companys de la feina, Riudellots de la Selva, 20 de juliol de 2012. Al mig, Natàlia Molero i els artistes Jordi Mitjà i Núria Güell davant la porta d'entrada a la fira d'art ARCO, Madrid, 13 de febrer de 2013. A la dreta, Natalia Molero i l'autor de l'article fotografiats per Daniel Mordzinski.

profund amor per la família: els fills, la mare i la germana, però regularment apareixia el record de la figura del pare mort, ben plantat, elegant, viatjant de comerç, que la Natàlia adorava. Sovint desgranava píndoles d'una altra de les seves passions: la política i les referèn-

cies als seus anys a la secretaria del Departament de Cultura, o el respecte i admiració màxima per l'Artur Mas. De tant en tant deixava anar informacions, i també xafardereries curioses o divertides, que extreia dels seus companys de tertúlia a Xarxa TV, on va fer grans amics, com Carles Fuentes, que la va ajudar en moments difícils.

Però la meua Natàlia és la d'un viatge, el 2013, a la fira d'art madrilenya ARCO per poder visitar cinc artistes gironins que havien participat a la Biennal de Girona i exposaven obra i èxit en aquella fira d'art; amb ella vam passejar, menjar i parlar hores i hores, i és en aquest record més personal on et trobo més a faltar, en no percebre la teua empenta sofisticada i càlida, entre gironina i universal, entre mediterrània i inexplorada. Sí, el tòpic: seny i rauxa.

Aquest darrer any i mig ha estat inhumà. El darrer cop que et vaig veure la teua mirada no enfocava. Potser ja no mirava.

Sebastià Goday és gestor cultural a la Casa de Cultura de Girona.

Però la meua Natàlia és la d'un viatge, el 2013, a la fira d'art madrilenya ARCO per poder visitar cinc artistes gironins que havien participat a la Biennal de Girona i exposaven obra i èxit en aquella fira d'art